

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyně Mgr. Kateřinou Kopečkovou, Ph.D., v právní věci

žalobkyně: **A. B. O.**, nar. X
st. příslušnost Nigerijská federativní republika
bytem X
zastoupená Mgr. Hugo Körblem, advokátem
sídlem Hybernská 1007/20, Praha

proti
žalovanému: **Ministerstvo zahraničních věcí České republiky**
sídlem Hradčanské náměstí 5, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 1. 2025, č. j. 306313-1/2024-MZV/VO,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva zahraničních věcí České republiky ze dne 7. 1. 2025, č. j. 306313-1/2024-MZV/VO, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 13 140 Kč k rukám Mgr. Hugo Körbla, advokáta, do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně podanou žalobou brojí proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 1. 2025 (dle data vypravení rozhodnutí ze dne 8. 1. 2025), č. j. 306313-1/2024-MZV/VO, kterým žalovaný podle § 180e odst. 6 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítl žádost žalobkyně ze dne 23. 9. 2024 o nové posouzení důvodů neudělení krátkodobého víza podle rozhodnutí Velvyslanectví České republiky v Abuji (dále jen „zastupitelský úřad Abuja“). Zastupitelský úřad Abuja zamítl žádost žalobkyně ze dne 15. 8. 2024, č. ABUJ 2024 08 15 0004, o krátkodobé vízum za účelem návštěvy manžela na období od 16. 9. 2024 do 26. 9. 2024, podle čl. 32 odst. 1 písm. b) nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 o kodexu Společenství o vízech (dále jen „vízový kodex“).

I. Shrnutí procesního postoje žalobkyně

2. Žalobkyně namítá, že z rozhodnutí žalovaného není vůbec patrné, jaké úvahy jej vedly k potvrzení neudělení krátkodobého víza a k závěru, že žalobkyně nechce před skončením platnosti krátkodobého víza opustit území členských států. Z rozhodnutí není zřejmé, jak se žalovaný vypořádal s námitkami žalobkyně. Žalobkyně zdůrazňuje, že vada spočívající v chybějícím odůvodnění rozhodnutí je natolik závažná, že rozhodnutí žalovaného působí, jako by v něm byla vynechána celá stránka. Rozhodnutí žalovaného proto podle žalobkyně trpí vadou nepřezkoumatelnosti, tak jak byla vyložena judikaturou Nejvyššího správního soudu (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 10. 2015, č. j. 5 Azs 89/2015-30, či ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38).
3. S ohledem na namítanou nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného žalobkyně uvádí, že pouze z procesní opatrnosti k jejímu „údajnému“ úmyslu neopustit území členských států namítá, že s takovým závěrem nesouhlasí. Žalobkyně má za to, že důvod její návštěvy ČR je legální a legitimní, neboť hodlá navštívit svého manžela. Přicestovat do ČR chtěla na pouhých 10 dnů, což je doba, po kterou si ve svém zaměstnání zařídila volno. Žalobkyně má v Nigérii kvalitní práci a v jejím případě nejsou dány žádné pochybnosti o tom, že by v ní neholdlala pokračovat.
4. Z uvedených důvodů žalobkyně navrhuje, aby soud zrušil jak rozhodnutí žalovaného, tak i rozhodnutí zastupitelského úřadu Abuja. Na svém procesním stanovisku žalobkyně setrvala po celou dobu řízení před soudem.

II. Shrnutí procesního postoje žalovaného

5. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvádí, že jeho rozhodnutí se „formálně“ (výslovně) k námitkám žalobkyně uvedených v žádosti o nové posouzení důvodů neudělení krátkodobého víza nevyjadřuje. Žalovaný má však za to, že se těmito námitkami zabýval materiálně a odůvodnění jeho rozhodnutí je „nespecificky pokrývá“. Žalovaný ověřil, že zastupitelský úřad Abuja vycházel z řádně zjištěného skutkového stavu a na jeho základě dospěl oprávněně k závěru, že v případě žalobkyně jsou naplněny důvody pro neudělení víza. V rozhodnutí podle § 180e odst. 6 zákona o pobytu cizinců žalovaný posuzuje soulad důvodů neudělení krátkodobého víza s důvody ve smyslu vízového kodexu. Tomuto požadavku žalovaný dostál, ověřil, že rozhodnutí zastupitelského úřadu Abuja bylo správné

a zákonné, jakkoli pouze z jednoho z původně tří zamítacích důvodů. Již z toho je patrné, že žalovaný se námitkami žalobkyně zamítal a částečně jim vyhověl.

6. Žalovaný dále zdůraznil, že zastupitelské úřady postupují v řízení o udělení krátkodobého víza na základě podpůrných dokladů a v rámci odborného správního uvážení hodnotí tyto skutečnosti v kontextu se situací v zemi původu, včetně prognózy dalšího jednání žadatele na území členských států. Pro zamítnutí žádosti postačuje pouze důvodná pochybnost o budoucím chování žadatele. V případě žalobkyně byly hodnoceny informace o žadateli i zemi původu, byl zohledněn institut manželství i kulturní zvyklosti regionu západní Afriky, kde je běžné ponechat děti v péči prarodičů i po velmi dlouhou dobu. Žalovaný zdůrazňuje, že posouzení žádosti o krátkodobé schengenské vízum je výsledkem širokého diskrečního oprávnění orgánů členských států, které představuje subtilní a komplexní proces hodnocení výše uvedených skutečností.
7. Pokud pak jde o odkaz žalobkyně na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 10. 2015, č. j. 5 Azs 89/2015-30, ten se týkal případu žadatele o krátkodobé vízum, který však byl rodinným příslušníkem občana EU. Řízení o jeho žádosti tak bylo významně modifikováno aplikací směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. dubna 2004 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, o změně nařízení (EHS) č. 1612/68 a o zrušení směrnic 64/221/EHS, 68/360/EHS, 72/194/EHS, 73/148/EHS, 75/34/EHS, 75/35/EHS, 90/364/EHS, 90/365/EHS a 93/96/EHS, jako *lex specialis*. Správní řízení o pobytových titulech rodinných příslušníků občanů EU jsou podle žalovaného s rozhodováním o „*standardních schengenských vízech*“ nesouměřitelná. Žadatelé v postavení rodinných příslušníků občanů EU mají v zásadě, unesou-li důkazní břemeno ohledně svého statusu rodinného příslušníka, na vízum právní nárok. Jsou dále osvobozeni od povinnosti předkládat podpůrné doklady podle čl. 14 vízového kodexu. Rozhodnutí o jejich žádostech jsou již v prvním stupni podrobně odůvodněna, neboť nejsou vyhotovována prostřednictvím zvláštního formuláře, jako tomu bylo v případě žalobkyně. Žalobkyně není v postavení rodinného příslušníka občana EU a nemá tak na vízum právní nárok.
8. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Taktéž žalovaný setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před soudem.

III. Posouzení věci

9. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s. ř. s.“, § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).
10. Soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodnutí žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí trpí vadou spočívající v nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, která soudu brání je přezkoumat.
11. Podle § 20 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanoví podmínky udělování krátkodobého víza, důvody jeho neudělení, podmínky prodloužení doby pobytu na krátkodobé vízum a důvody zrušení jeho platnosti stanoví přímo použitelný předpis

Evropské unie. O důvodech neudělení krátkodobého víza nebo zrušení jeho platnosti je cizinec informován na jednotném formuláři.

12. Čl. 32 odst. 1 písm. b) vízového kodexu stanoví, že *aniž je dotčen čl. 25 odst. 1 žádost o udělení víza se zamítne, existují-li důvodné pochybnosti, pokud jde o pravost podpůrných dokladů předložených žadatelem nebo pokud jde o pravdivost jejich obsahu, o spolehlivost prohlášení učiněných žadatelem nebo pokud jde o jeho úmysl opustit území členských států před skončením platnosti víza, o které žádá.*
13. Čl. 32 odst. 3 věty první a druhé vízového kodexu stanoví, že *žadatelé, kterým byla žádost o udělení víza zamítnuta, mají právo na odvolání. Odvolání se podává proti členskému státu, který přijal konečné rozhodnutí o žádosti, a v souladu s vnitrostátním právem tohoto členského státu. V případě ČR je takový opravný prostředek upraven v § 180e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, podle něhož je cizinec oprávněn požádat o nové posouzení důvodů neudělení krátkodobého víza.*
14. Podle § 180e odst. 3 zákona o pobytu cizinců *musí žádost o nové posouzení důvodů podle odstavce 1 obsahovat údaje o tom, kdo ji podává, a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo. Důvodem žádosti nemohou být skutečnosti, které cizinec nedoložil nebo neuvedl v žádosti o udělení víza nebo v souvislosti s odepráním vstupu na území.*
15. Podle § 180e odst. 6 věty první zákona o pobytu cizinců *ministerstvo zahraničních věcí posuzuje soulad důvodů neudělení krátkodobého víza, zrušení platnosti krátkodobého víza nebo prohlášení krátkodobého víza za neplatné, o kterých rozhodl zastupitelský úřad, s důvody stanovenými přímo použitelným právním předpisem Evropské unie.*
16. Spor mezi účastníky řízení je o obsahové náležitosti rozhodnutí o novém posouzení důvodů neudělení krátkodobého víza, resp. o požadavky na míru jeho odůvodnění (k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí pro nedostatek důvodů obecně viz ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, kupř. rozsudky ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, či ze dne 25. 2. 2015, č. j. 6 As 153/2014-108, bod 37, ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38, body 15 a 16, nebo nález Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08).
17. Při posouzení důvodnosti žalobní námitky nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného nelze odhlédnout od následujících východisek, od nichž se odvíjí i obsahové náležitosti, na kterých je třeba v případě rozhodnutí podle § 180e zákona o pobytu cizinců trvat.
18. Žalobkyně podala žádost o udělení krátkodobého víza za účelem návštěvy manžela, který v ČR pobývá na základě zaměstnanecké karty. Zastupitelský úřad Abuja na příslušném jednotném formuláři ve smyslu čl. 32 odst. 2 vízového kodexu vymezil důvody zamítnutí udělení víza zaškrtnutím bodů 10. „*informace předložené za účelem prokázání účelu a podmínek předpokládaného pobytu nebyly spolehlivé*“, 11. „*existují důvodné pochybnosti o spolehlivosti prohlášení učiněných ohledně účelu cesty, podmínek pobytu, úmyslu opustit území členských států*“, 13. „*existují důvodné pochybnosti o úmyslu opustit území členských států před skončením platnosti víza*“. V žádosti o nové posouzení důvodů neudělení krátkodobého víza žalobkyně mimo jiné namítala, že je bezúhonnou osobou, její záměr navštívit ČR je zcela důvodný a oprávněný. Namítala, že nepředstavuje riziko nedovoleného přistěhovalectví nebo riziko pro bezpečnost členských států. Uvedla, že je v jejím úmyslu opustit území

členských států před uplynutím platnosti víza, což prokázala svou žádostí a dokumenty, které k žádosti přiložila. Není důvod se domnívat, že její úmysl navštívit krátkodobě ČR a poté území opustit, by nebyl skutečný. Svého manžela nikdy v ČR nenavštívila, proto si k této návštěvě zařídila volno v práci na 10 dnů, na čemž není nic špatného či podezřelého. Žalobkyně pracuje v Nigérii ve státních službách, a to na ministerstvu jako vedoucí úředník. Současně pracuje jako novinářka. Stará se o dvě děti, které má se svým manželem, staršímu je 15 let a mladšímu 12 let. Úvaha o tom, že by za takové situace měla v úmyslu se do Nigérie nevrátit, je lichá. Žalobkyně má v Nigérii pracovní a rodinné závazky, chce pouze navštívit svého manžela v ČR na 10 dnů a pak se chce a potřebuje vrátit zpět do Nigérie.

19. Soud zdůrazňuje, že na udělení tohoto typu víza (pro pobyt na území členských států, který nepřesáhne tři měsíce během jakéhokoli šestiměsíčního období ode dne prvního vstupu na území členských států) *není* hmotněprávní nárok (nález Ústavního soudu ze dne 24. 4. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 23/11). Zároveň však členské státy mají povinnost zajistit *procesní prostředek ochrany* proti neudělení tohoto víza zahrnující i ochranu před soudem (rozsudek Soudního dvora ze dne 13. 12. 2017 ve věci C-403/16, *E. H.*, EU:C:2017:960). Soudní dvůr také vyslovil, že vízový kodex upravuje podmínky udělení jednotných víz, jejich prohlášení za neplatné nebo zrušení, a v důsledku toho příslušné orgány členských států nemohou zamítnout žádost o udělení jednotného víza na základě jiných důvodů, než které jsou upraveny ve vízovém kodexu (rozsudek Soudního dvora ze dne 19. 12. 2013 ve věci C-84/12, *R. K. proti Bundesrepublik Deutschland*, EU:C:2013:862, body 47 a 51). Ačkoliv mají vnitrostátní orgány při zkoumání žádostí o víza široký prostor pro uvážení, pokud jde o podmínky uplatňování důvodů zamítnutí stanovených vízovým kodexem a hodnocení podstaných okolností, podle Soudního dvora tyto orgány přímo uplatňují ustanovení unijního práva (rozsudek ve věci C-403/16, *E. H.*, bod 36).
20. Pokud jde o posouzení vízovým kodexem stanovených důvodů pro zamítnutí žádosti, jak již bylo uvedeno výše, tu jsou členské státy, resp. jejich správní orgány nadány velmi širokým správním uvážením. Je tomu tak proto, že posouzení žádosti o udělení víza z hlediska toho, zda neexistuje důvodná pochybnost o úmyslu žadatele opustit území členských států před skončením platnosti víza (tzv. nedovolené přistěhovalectví), zahrnuje složité hodnocení osobnosti žadatele, situace v zemi původu, vyhodnocení důsledků (rizik) příchodu žadatele na území členských států, prognózu předvídatelného chování žadatele, přičemž je třeba vycházet z rozsáhlých znalostí o zemi původu (kupř. ze zvyklostí péče o děti prarodiči, jak zdůraznil žalovaný ve svém vyjádření k žalobě), dále analýzu dokladů a prohlášení žadatele (již citovaný rozsudek Soudního dvora ve věci C-84/12, *K.*, či stanovisko generálního advokáta Soudního dvora k věci *E. H.*, bod 108, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2025, č. j. 7 Azs 342/2024-25, body 23 až 25).
21. Úlohou soudního přezkumu neudělení krátkodobého víza pak je zajistit, aby rozhodnutí o zamítnutí žádosti o uvedený typ víza *nebylo svévolné, odpovídalo skutečností zjištěným správním orgánem, a aby bylo přijato v rámci prostoru vymezeného pro správní uvážení*. To předpokládá, že správní orgány nemohou zcela rezignovat na odůvodnění svého postupu, a i tento typ rozhodnutí musí dostát základním požadavkům na jeho obsah tak, aby jej mohly správní soudy z výše zvýrazněných hledisek přezkoumat (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2025, č. j. 7 Azs 342/2024-25, bod 26 a tam citovaná judikatura). S ohledem na formulářový typ rozhodnutí zastupitelského úřadu je klíčový především obsah rozhodnutí žalovaného.

22. V nyní posuzované věci žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že rozhodnutí zastupitelského úřadu Abuja neudělit schengenské vízum je v souladu s čl. 32 odst. 1 písm. b) a odst. 2 vízového kodexu, což odvodnil následovně: „*[z]aprvé, žadatelka podala žádost za účelem návštěvy rodiny nebo přátel a předložila jako podpůrný dokument prokazující účel a podmínky předpokládaného pobytu ověřené pozvání vystavené Cizineckou policií [...] na 10 dnů od svého manžela [...]. Dle čl. 21 odst. 8 vízového kodexu byl dne 15. 8. 2024 zastupitelským úřadem proveden se žadatelkou pohovor. Žadatelka sdělila, že hodlá ve dnech 16. až 26. 9. 2024 cestovat za svým manželem, který v roce 2023 odjel do České republiky za účelem studia. Šetřením zastupitelského úřadu bylo zjištěno, že manžel žadatelky v průběhu magisterského studia na Mendelově univerzitě v Brně změnil svůj studentský status na zaměstnanecký poměr a byla mu v květnu 2024 vydána zaměstnanecká karta. Tuto informaci potvrdila sama žadatelka. Zároveň výslovně uvedla, že manžel nemá záměr vrátit se zpět do Nigérie. Podle žadatelčiných slov od svého odjezdu do České republiky ani ji ani jejich děti osobně nenavštívil. Z uvedených informací je patrné, že vztah mezi žadatelkou a jejím manželem je významně ovlivněn vzdáleností a absencí osobního kontaktu od manželova odjezdu do České republiky. Z předloženého lze dále usuzovat, že žadatelka hodlá sjednotit rodinu a podílet se na budování jejich společné budoucnosti v České republice. S ohledem na výše uvedené skutečnosti ZÚ Abuja konstatoval, že existují důvodné pochybnosti o spolehlivosti prohlášení učiněných ohledně úmyslu opustit území členských států před skončením platnosti víza. **Zadruhé**, MZV vlastním šetřením uvedené žádosti o nové posouzení důvodů neudělení schengenského víza přehodnotilo původní rozhodnutí ZÚ Abuja s tím, že zamítací důvody [10] a [11 – účel cesty a podmínky pobytu] nebyly naplněny. MZV dospělo k závěru, že byly dány zamítací důvody [11 – úmysl opustit území členských států] a [13], uvedené ve formuláři pro oznamování a odůvodňování zamítnutí žádosti o udělení víza [...], jak je uvedl zastupitelský úřad. V souladu s § 180e odst. 3 zákona o pobytu cizinců rovněž nelze v rámci nového posouzení důvodů neudělení schengenského víza přihlížet ke skutečnostem, které cizinec nedoložil nebo neuvedl v žádosti o udělení víza.“*
23. Soud souhlasí se žalobkyní, že citované odůvodnění rozhodnutí žalovaného je nedostatečné a nelze z něj seznat úvahy žalovaného, když posuzoval důvod ve smyslu unijního práva, pro který zamítl žádost o nové posouzení důvodů neudělení krátkodobého víza a který spočívá v pochybnosti o úmyslu žalobkyně opustit území členských států před skončením platnosti víza.
24. Soud přitom nijak nezpochybňuje žalovaným zdůrazňovaná specifika řízení o žádosti o udělení víza státnímu příslušníku třetí země ve smyslu vízového kodexu (i odlišnost jeho postavení od rodinného příslušníka občana EU) ani samotný specifický charakter rozhodnutí úřadů členského státu o takové žádosti ve smyslu čl. 32 odst. 2 a 3 vízového kodexu (formulářové rozhodnutí zastupitelského úřadu a rozhodnutí o opravném prostředku v případě víza, na které neexistuje hmotněprávní nárok). Soud si je vědom i do určité míry omezeného soudního přezkumu rozhodnutí o novém posouzení důvodů neudělení krátkodobého víza, které vychází ze širokého správního uvážení při posouzení důvodů neudělení krátkodobého víza. Obsah rozhodnutí žalovaného nicméně soudu neumožňuje dostat ani tomu, aby posoudil, zda rozhodnutí žalovaného skutečně odráží skutkové podklady žádosti, osobnost žadatelky a další okolnosti podstatné pro aplikaci výše uvedeného důvodu zamítnutí žádosti ve smyslu unijního práva. Uvedený nedostatek rozhodnutí žalovaného je posílen obzvláště v situaci, kdy žalovaný částečně změnil (přehodnotil) důvody posouzení žádosti žalobkyně zastupitelským úřadem Abuja, aniž by důvody svého postupu vysvětlil. Takový postup může v určité míře indikovat pochybení

zastupitelského úřadu při hodnocení některého z aspektů žádosti, osoby žadatelky či posuzovaných podkladů a skutečností, anebo i libovůli (s ohledem na chybějící vysvětlení). Pokud pak jde o důvod, pro který žalovaný na základě *vlastního šetření* setrval na zamítnutí žádosti, ten není ve vztahu k žalobkyni ani ke skutkovým podkladům žádosti či dalším okolnostem nijak individualizován, konkretizován ani jakkoli blíže zdůvodněn.

25. Soudu je zřejmé, že žalovaný se pokusil ve vyjádření k žalobě některé okolnosti, které je třeba v rámci správního uvážení v případě země původu, jakou představuje Nigérie, vzít v úvahu, nicméně nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu nelze dodatečně zhojit až v soudním řízení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2004, č. j. 3 As 51/2003-58). Pokud jde o vlastní posouzení, které vedlo žalovaného k závěru, že jsou dány důvodné pochybnosti o úmyslu žalobkyně opustit území členských států, to není v jeho rozhodnutí nijak zachyceno. Z rozhodnutí žalovaného není zřejmé, jak uvažil o podkladech žádosti žalobkyně ve světle jejích námitek týkajících se pracovních a rodičovských závazků, ani zda a jak přitom zohlednil okolnosti týkající se situace a zvyklostí v Nigérii. Pokud jde o obecný závěr žalovaného uvedený v napadeném rozhodnutí, že v rámci nového posouzení důvodů neudělení schengenského víza nelze přihlížet ke skutečnostem, které cizinec nedoložil nebo neuvedl v žádosti o udělení víza, z něj není nijak zřejmé, zda se tato úvaha konkrétně týká některé z námitek žalobkyně. Pasáž napadeného rozhodnutí uvozená spojením „Zadruhé“ by v zásadě mohla být obsažena v jakémkoli rozhodnutí žalovaného o novém posouzení důvodů neudělení krátkodobého víza ve všech případech, kdy byl naplněn důvod spočívající v pochybnostech o úmyslu žadatele opustit území členských států. Přestože si je soud vědom toho, že soudy ve správním soudnictví mají přistupovat ke zrušení rozhodnutí správního orgánu z důvodu nepřezkoumatelnosti obezřetně, v nyní posuzované věci rozhodnutí žalovaného skutečně neobsahuje důvody nového posouzení neudělení krátkodobého víza v takové míře, která by umožnila jeho soudní přezkum i přes zohlednění specifík tohoto typu rozhodnutí, tak jak bylo výše rozvedeno (bod 21 tohoto rozsudku).
26. Soud poznamenává, že za této situace nevyzýval manžela žalobkyně k uplatnění práv osoby zúčastněné na řízení, neboť by jeho jakékoli vyjádření k věci nemohlo mít vliv na posouzení vady nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí žalovaného, která brání jeho soudnímu přezkumu.
27. Soud proto bez jednání postupem podle § 76 odst. 1 písm. a) napadené rozhodnutí zrušil pro nepřezkoumatelnost a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení ve smyslu § 78 odst. 4 s. ř. s. V něm je žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán výše vysloveným právním názorem a přezkoumatelným způsobem zdůvodní nové posouzení důvodů neudělení víza žalobkyni.

IV. Náklady řízení

28. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně byla ve věci úspěšná, a proto jí náleží právo na náhradu nákladů řízení proti neúspěšnému žalovanému. Z obsahu soudního spisu vyplývá, že žalobkyni vznikly náklady za zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč za žalobu a dále náklady právního zastoupení za dva úkony právní služby po 4 620 Kč (převzetí věci a příprava zastoupení a žaloba), společně se dvěma režijními paušály po 450 Kč (§ 7, § 9 odst. 5, § 11 odst. 1 písm. a) a d), § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytnutí právních služeb, advokátní tarif),

celkem tedy 13 140 Kč. K zaplacení k rukám advokáta žalobkyně byla žalovanému stanovena přiměřená lhůta.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 14. ledna 2026

Kateřina Kopečková
samosoudkyně